

[Socialministeren.]

konservative Folkepartis Udtalelser i Betænkningen en fuldstændig Afvisning af ethvert Hensyn til de arbejdsløse selv, idet man siger, at Spørgsmaalet i Virkeligheden ikke er om at hjælpe de arbejdsløse, thi de kan henvises til Kommunerne, men Forslaget her er altsaa først og fremmest en Afgørelse af, hvorledes Socialudgifterne skal fordeles.

Ja, det er rigtigt, hvis man ikke ønsker at tage Hensyn til de Mennesker, det drejer sig om. Men hvis man derimod anlægger den Betragtning, som jeg gør, og som er rigtig, at det ogsaa for arbejdsløhedsforsikrede er betydeligt bedre og behageligere at vide, hvad de har Krav paa i Henhold til Forsikringen, end at skulle henvende sig om en skønmæssig uddelt Hjælp paa Socialkontorerne, saa er den konservative Betragtning, der paa dette Punkt desværre synes at deles af den ærede kommunistiske Ordfører, ganske urimelig over for de arbejdsløse, der ogsaa er Mennesker. Derfor kan man godt stille det op, som det konservative Mindretal har gjort det, og sige: Her er kun Tale om en Fordeling af Udgifterne; men man tager ikke Hensyn til de Interesser, som de Mennesker har, det drejer sig om, og som gaar ud paa saa sent som muligt at blive henvist til Hjælp, der tilmaales efter et rent Skøn fra vedkommende Kommunes Side.

Hertil kommer dog ogsaa et andet Hensyn. Det er ganske ejendommeligt at se den konservative Presse bestandig jamre over de store Administrationsudgifter, som følger af Socialreformen, og saa se det samme Partis Politikere henvise i Fjor 19 000 og i Aar saa og saa mange Tusinde netop til den sociale Administration til videre Udfoldelse af denne. Det er dog en Hensyntagen til Kommunerne ikke at bebyrde deres Administration med en Hjælp, som praktisk og mest retfærdigt kan ydes ad anden Vej i Tilfælde som det foreliggende.

Endelig var den konservative Ordfører inde paa den Tvivl, som jeg ogsaa ser fremst i Bladene paa Grundlag af Udtalelser fra Arbejdsgivere, Tvivlen om, at der er ekstraordinær Arbejdsløshed for Tiden. Man forundrer sig dels over den store Stigning i Medlemstallet i Arbejdsløhedskasserne i de senere Aar, til Trods for at man paapeger, hvordan alt er kommet i Sving inden for Industrien o. s. v. i de senere Aar, og dels forundrer man sig over, at der virkelig skulde kunne være 100 000 arbejdsløse, naar Industrien er i fuldt Sving.

Det paastaas altsaa fra forskellig Side, at Arbejdsløsheden ikke kan være ekstraordinær, fordi Industrien har normal Beskæftigelse. Ja, det er rigtigt nok, at Beskæftigelsen inden for Industrien er normal eller snarere overnormal, hvis man kan bruge det Ord. Beskæftigelsesindeks for 1931 var 962 og vil antagelig for 1934 blive 1 050 for Industrien. Men hvad hjælper denne Stigning paa forholdsvis faa Procent, naar Befolkningen i de produktive Aldersklasser er vokset med ca. 30 000 om Aaret i disse Aar? Det danske Erhvervsliv skal altsaa i Løbet af fire Aar skaffe Plads alene paa Grund af Befolkningens Tilvækst for 120 000 Mennesker ekstra. Heraf falder naturligvis kun en Del paa Industrien. Men den Stigning i Beskæftigelsen, som har fundet Sted siden 1931, svarer ikke paa langt nær til den Stigning i Befolkningstallet, som har fundet Sted, for at Industrien kunde optage sin Del af Befolkningstilvæksten.

Hertil kommer, som jeg tidligere har gjort opmærksom paa, at efterhaanden som Udvandringen helt standser, bliver der ogsaa ad denne Vej adskilligt flere Tusind pr. Aar, man skal sørge for. Da der tidligere udvandrede 6 000—7 000 Personer om Aaret, er det et ikke ringe Tal, der alene paa den Konto skal skaffes i Arbejde. Endelig kommer Landbrugsforholdene, som vi alle kender. Hvor mange Personer der paa Grund af dette Erhvervs Kriseforhold er blevet arbejdsløse, ved jeg ikke, og det er der ingen, der ved. Jeg har tidligere nævnt Tallet 40 000. I „Berlingske Tidende“ for i Forgaars ser jeg, at en kendt Landmand — tror jeg det var — regner med 60 000.

Hvis man nu vil lægge disse Tal sammen: Befolkningstilvæksten, og hvad Landbrugsforholdene og Udvandringsforhindringen betyder, saa er det dog noget ejendommeligt for den, der har Kendskab til alt dette og ved, der eksisterer 100 000 kontrolerede arbejdsløse, at ville nægte, at denne Arbejdsløshed er reel, blot fordi Industrien har noget større Beskæftigelse nu end i 1931. Hvad er det for en Maade at argumentere paa?

Jeg maa sige, at de halve af de Avisudklip, jeg læser for Tiden om disse Forhold, er den Slags Argumenter, ikke Tal, bare Talemaader ud i Luften, skønt enhver, der har Tallene, kan se, at det hele er forklarligt. Hvorledes Fremtiden vil stille sig, ved jeg naturligvis ikke noget om. I øvrigt skal jeg føje hertil, at hele Spørgsmaalet om, hvad der paa Basis af Statistisk Departements Opgørelser kan udredes til